

βίντος ό, Πόντ. (Άμισ. Κολων. Κοτύωρ. Σεμέν.)
βίντος Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) φίντος Πόντ. (Χαλδ.)
Έκ του ρ. βιντῶ.

Τό έντομον οΐστρος ιδίως ό τῶν βοῶν ένθ' άν.: Φρ.
'Ο βίντος έσέβεν άτον (έπί άνησύχου άνθρώπου) Κοτύωρ.
Συνών. μυτγα.

βίντσι τό, σύνηθ.

Έκ του Άγγλ. winch.

Βαροϋλκον έν πλοίῳ ή επί άποβάθρας χρησιμεϋον
πρός φόρτωσιν και έκφόρτωσιν έμπορευμάτων.

βιντῶ Πόντ. (Κοτύωρ.) βιντῶζω Πόντ. Μέσ. βιν-
τῶμαι Πόντ. βιντῶγομαι Πόντ. (Άμισ.) βιντῶγομαι
Πόντ. φιντῶγομαι Πόντ. (Χαλδ.) βιντῶομαι Πόντ.
(Τραπ.) βιντῶσκουμαι Πόντ. βοσιόν Τσακων.

Έκ του άρχ. βινητιῶ.

1) Όργῶ πρὸς συνουσίαν, βινητιῶ Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.)

2) Μέσ. οΐστροηλατουῖμαι, επί βοῶν Πόντ. (Άμισ. Κο-
τύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Εφιντῶεν τὸ βούδ' Χαλδ.
'Εβιντῶσαν τὰ χτήνᾱ Τραπ.: Φρ. 'Εβιντῶσας (έπί του τρέ-
χοντος έδῶ κ' εκεί και μη θέλοντος νά ήσυχάση) Κοτύωρ.

βιόλα ή, (I) κοιν. άβιόλα Μύκ. διόλα πολλαχ.

Τό Λατιν. *viola*.

Εΐδη φυτῶν τῆς δημῶδους οΐκογενείας τῶν λουλουδιῶν

1) Τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae), τὰ ἴα τῶν
ἀρχαίων, ἦτοι α) Τοῦ γένους ματθαιολίας (mathiola)
ματθαιολία ή πολιά (mathiola incana) διαφόρων ποικι-
λιῶν (βιόλα ἀπλῇ ή διπλῇ, ἄσπρη, μαβιά, κόκκινη) κοιν.
Συνών. ἀβγελοπονλλεά, βιολέττα 1, μανιτεά, χερ-
νεά, β) Τοῦ γένους τοῦ χειράνθου (cheiranthus) χά-
ρανθος ό κοινός (cheiranthus cheiri) τὸ μήλινον ἶον τῶν
ἀρχαίων, κίτρινη βιόλα κοιν. Συνών. κίτρινη χερνεά,
μανιτεά. 2) Τῆς τάξεως τῶν ἰωδῶν (violaceae) ἶον
τὸ εὖοσμον (viola odorata) διαφόρων ποικιλιῶν τὸ
κατ' έξοχὴν ἄνθος τῶν Ἀθηνῶν κοιν. Συνών. βιο-
λέττα 2, γιούλι, μενεξές. 3) Τὸ φυτὸν διόσανθος
ό καρυόφυλλος (dianthus caryophyllus) τῆς τάξεως τῶν
καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae) Κρήτ. Συνών. βιο-
λέττα 3, γαριφαλεά. [**]

Ἡ λ. και ὡς ὄνομα γυναικὸς Θήρ. Κύθηρ. κ.ά.

βιόλα ή, (II) σύνηθ.

Τό Ἰταλ. *viola*. Ἡ λ. και παρὰ Σομ.

1) Μέγα βαρύφωνον βιολίον σύνηθ. 2) Βιολίον Κρήτ.
Νάξ. (Χαλκ.) Συνών. βιολί 1. 3) Ἐπτάχορδος λύρα
Θράκ. (Αἰν.) 4) Ἐργαλεῖόν τι τοῦ άνεμομύλου Θήρ.
Νάξ. (Φιλότ.)

βιολάκι τό, σύνηθ. διολάκιν Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βιολί διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν βιολίον. Συνών. βιολάριν, βιολούδιν.

βιολαράς ό, άμάρτ. βκιολαράς Κύπρ.

Έκ του οὐσ. βιολί και τῆς καταλ. -αράς.

Βιολιτζῆς, ό ίδ., Κύπρ. Ἡ λ. και ὡς ἐπών. Κρήτ. (Βιάνν.)

βιολαριά ή, άμάρτ. βιολαρά Κρήτ.

Έκ του οὐσ. βιόλα και τῆς καταλ. -αρά.

Τὰ ὑπὸ τοῦ ἱερέως πρὸς τὸ εκκλησίασμα διανεμόμενα
ἄνθη εἰς ὠρισμένας θρησκευτικὰς τελετάς. Συνών. ρο-
δαρά.

βιολάριν τό, Κύπρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βιολί διὰ τῆς καταλ. -άριν.

Βιολάκι, ό ίδ.

βιολάρις ό, Λυκ. (Λιβύσσ.) βκιολάρις Κύπρ. δκιο-
λάρις Κύπρ.

Έκ του οὐσ. βιολί και τῆς καταλ. -άρις.

Βιολιτζῆς, ό ίδ.

βιολάρισι ή, Κύθν. Σίκιν. γιολάρισι Κύθν.

Έκ του άμαρτ. ρ. βιολάρω, ό εκ του οὐσ. βιόλα (II).

Ό τοίχος επί του όποιου στρέφεται ό ἄξων του άνε-
μομύλου.

βιολατζῆς ό, Θήρ. Ζάκ. Κεφαλλ. κ.ά. διουλατζῆς
Κυδων.

Έκ του οὐσ. βιόλα (II) και τῆς καταλ. -τζῆς.

Βιολιτζῆς, ό ίδ.

βιολάτορας ό, Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Μεγίστ.

Έκ του οὐσ. βιολί και τῆς καταλ. -άτορας.

Βιολιτζῆς, ό ίδ. Ἡ λ. και ὡς ἐπών. Κρήτ.

βιολέττα ή, κοιν. βκιολέτ-τα Κύπρ. άβιολέτα Θήρ.
βιελέττα Σίκιν. άβιελέττα Θήρ. βιορέττα Χίος άβιο-
ρέττα Α Maidhof Neugr. Rückw. 1 άβιέροττα Ἴων. (Κρήν.)
βλοέττα Κέρκ. (Άργυράδ). βλοέτ-τα Ρόδ. άβλοέτ-τα Σύμ.
έβλοέττ'α Ρόδ. διολέττα πολλαχ. διουλέττα Θράκ. (Αἰν.)
Λέσβ. Σάμ. Στερελλ. (Άράχ.) δκιολέτ-τα Κύπρ. διολέ-
τα Τήλ. διαλέττα Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Εύρυταν. Λοκρ.)
Τό Ἰταλ. *violetta*.

1) Βιόλα (I) 1 κοιν. 2) Βιόλα (I) 2 κοιν. 3) Βιό-
λα (I) 3 κοιν. 4) Τὸ φυτὸν νάρκισσος ό ταξέττιος (narcissus
tazetta) τῆς τάξεως τῶν άμαρυλλιδωδῶν (amaryllidaceae)
Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) Συνών. ζαμπάκι, μανουσάκι.

Ἡ λ. και ὡς κύριον ὄν. πολλαχ. και ὡς τοπων. Πε-
λοπν. (Τρίπ.) [**]

βιολεττεά ή, Σίκιν.

Έκ του οὐσ. βιολέττα και τῆς καταλ. -εά.

Τὸ φυτὸν τοῦ ἄνθους βιολέττα.

βιολεττίς επίθ. Πάρ.

Έκ του οὐσ. βιολέττα και τῆς καταλ. -ίς.

Ό έχων τὸ χρῶμα τῆς βιολέττας, ἰόχρους. Συνών.
λουλακάτος, μενεξελῆς.

βιολευτό τό, Ζάκ. —ΒΚριμπά Ἑλλην. άμπελογρ. 3ῶ
ΓΞενοπ. Λάουρ. 184.

Έκ του επίθ. *βιολευτός < *βιολεύω.

Εἶδος σταφυλῆς χρώματος έρυθροῖώδους.

βιολί τό, βιολίν Λυκ. (Λιβύσσ.) βκιολίν Κύπρ.
βιολί κοιν. και Τσακων. βιουλί βόρ. ιδίωμ. φιολ-λί Σύμ.
φκιολ-λῆι Ρόδ. φθολ-λῆι Ρόδ. βιελί Ἴων. (Καράμπ.
Κρήν.) Χίος βιελ-λί Μεγίστ. βγιλ-λιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
ιβγίλι Μακεδ. (Βελβ.) διολίν Πόντ. δκιολίν Κύπρ. διό-
λιν Κύπρ. διολί πολλαχ. δκιολί Κύπρ. διουλί πολλαχ.
βορ. ιδίωμ.

Έκ του οὐσ. βιόλα (II). Ἡ λ. και παρὰ Σομ. Διὰ τὸν
τύπ. διολί ίδ. Ἀνθ Παπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδίωμ. 21 και
ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 36.

1) Μουσικὸν ὄργανον τετράχορδον κοιν. και Πόντ.
Τσακων.: Πρῶτο βιολί (τὸ ὄξυν ἦχον παράγον βιολί). || Φρ.
Ἡ κοιλιά του παίζει βιολί (έπί του λίαν πεινῶντος, συνών.
φρ. παίζει λαοῦτο-ταμπουρά). Τὸ ἴδιο βιολί (έπί του
έμμένοντος και επαναλαμβάνοντος τοὺς ἰδίους λόγους ή του
έπιδεικνύοντος τὴν ἰδίαν συμπεριφορὰν κττ.) "Ο,τι τὰ τοῦ πῆς,
αὐτὸς τὸ βιολί του (έξακολουθεῖ τὰ ἴδια) σύνηθ. Τοῦ βιουλί
κι τοῦ λαβοῦτον (έπί τῶν συμφωνούντων και άρμονίαν άποτε-
λούντων) Σάμ. Σά μάθ' οὐ πονακὸς διουλί κ' ή κάττα μαν-

